

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 487/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Horanským, Trebatice 187, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-4 T 13/2009 z 28. novembra 2011, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 2/2012 z 1. marca 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 8/2014 zo 17. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. BB-4 T 13/2009 z 28. novembra 2011, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 2/2012 z 1. marca 2012 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 8/2014 zo 17. septembra 2014 (ďalej aj „uznesenie dovolacieho senátu najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 T 13/2009 z 28. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok špecializovaného trestného súdu“) uznaný za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 225 ods. 1 a 6 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a pokusu zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 261 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona.

Proti tomuto rozsudku špecializovaného trestného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 To 2/2012 z 1. marca 2012 tak, že odvolanie zamietol.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol dovolací senát najvyššieho súdu uznesením sp. zn. 1 Tdo V 8/2014 zo 17. septembra 2014 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, uzneseniu najvyššieho súdu a uzneseniu dovolacieho senátu najvyššieho súdu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi, v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, dodatkového protokolu a medzinárodného paktu konštatuje, že *„rozhodnutia ktorých nedostatky sú opísané v predchádzajúcich častiach tejto sťažnosti, trpia hrubými pochybeniami, nedostatkami a porušeniami zákona, ktorých prejavom je zjavne nedostatočná odôvodnenosť, dôkazná nepodloženosť, nepreskúmateľnosť a až arbitrárnosť týchto rozhodnutí a konajúcich súdov, ktorých podstatou sú závažné porušenia viacerých základných princípov (zásad) materiálneho právneho štátu..., čo všetko v konečnom dôsledku vyústilo na úkor sťažovateľa až do odmietnutia poskytnúť mu súdnu ochranu a spravodlivosť...“*.

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie ním označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru, dodatkového protokolu a medzinárodného paktu rozsudkom špecializovaného trestného súdu, uznesením najvyššieho súdu a uznesením dovolacieho senátu najvyššieho súdu, tieto rozhodnutia zrušil, vec vrátil špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie a tiež aby sťažovateľovi priznal úhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom vznikli.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sťažnosťou nenamieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, čo je v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012) nevyhnutným predpokladom na aplikáciu taktiež ustálenej judikatúry ústavného súdu, v zmysle ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť doručením rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) sťažovateľovi a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému

rozhodnutiu (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), v prípade sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011).

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 42 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Z obsahu spisu ústavného súdu vyplýva, že uznesenie dovolacieho senátu najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 27. októbra 2014, pričom sťažovateľ 27. decembra 2014 doručil ústavnému súdu emailovú správu, ktorej prílohou bola jeho sťažnosť, avšak svoju povinnosť doplniť sťažnosť v lehote najneskôr do troch dní dostatočným spôsobom nepreukázal. Z priloženej poštovej obálky nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by preukazovali jej odoslanie na poštovú prepravu do 30. decembra 2014, keďže na predmetnej poštovej obálke je poštovým doručovateľom vyznačený 31. december 2016 (zrejme ide o zjavnú chybu, keďže sťažnosť bola do podateľne ústavného súdu doručená 7. januára 2015, pozn.).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ zaslal sťažnosť na poštovú prepravu po uplynutí lehoty troch dní na jej účinné doplnenie a sťažnosť následne ústavnému súdu doručil až 7. januára 2015, teda po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na jej podanie. Ústavný súd preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016